

Kees

Toen meneer Hagen die dinsdagmorgen zijn hondje uitliet wist hij niet van hij hoorde en zag. Door de straten van Nederhorst den Berg trok een vrolijke doch merkwaardige groep feestgangers. Zij droegen rode vlaggen, die vrolijk wapperden in de frisse najaarswind. En zij zongen in koor liederen, die het hart van meneer Hagen sneller deed kloppen. “Socialisten sluit de rijen” vond hij de mooiste maar ook “Ontwaakt verworpenen der aarde” kon er prima mee door.

Meneer Hagen wilde er meer van weten.

“Wat is er aan de hand”, vroeg hij aan de voorste man, kennelijk de leider, want die droeg het grootste vaandel. “een bijzondere gebeurtenis wellicht?”

“Jazeker”, antwoordde deze, “we zijn op weg naar de Frans Halshof. U kunt het geloven of niet maar daar valt een uniek feit te vieren We hadden dit nooit verwacht, maar weet U:

KEES BOSDIJK IS WAKKER GEWORDEN”.

“Wie?” vroeg meneer Hagen verwonderd. Hij had nog nooit van Kees Bosdijk gehoord.

“U weet wel, het raadslid van de Partij van de Arbeid”, ging de man verder. “De Troelstra van Nederhorst den Berg zal ik maar zeggen. Die heeft een brief geschreven. Waar blijven de woningen vraagt hij zich af. Hij is er eindelijk achter, dat er in Wijdemeren al jarenlang geen huis gebouwd is. Een dooie boel. Overbevolkte afdeling, nul resultaat. Grote bek in de raadsvergadering, bluffen, rookgordijnen optrekken, maar dat is dan ook alles”.

“Maar...maar,” stotterde meneer Hagen, “De Partij van de Arbeid is toch coalitie partij. Dan heb je toch wel wat te vertellen. Kan die er dan niks aan doen?”

De man lachte smalend.

“Lees de brief. Kees Bosdijk weet al een half jaar van niets. Wordt niet geïnformeerd. Hoort nooit wat. Tot nu toe heeft zijn fractie gesluimerd in de schaduw. Nooit een vuist gemaakt. De belangen van de kiezers verwaarloosd. Maar nu wordt alles anders. Kees heeft een ware verzetsdaad gepleegd en daar zijn wij hem geweldig dankbaar voor. Niet iedereen durft een brief te schrijven, zo is het toch.”

Dat moest meneer Hagen toegeven. Luid zingend marcheerde de stoet verder. Uit nieuwsgierigheid liep hij mee naar de Frans Halshof. Daar stond Kees al in de deuropening. De optocht stopte.

“Voorwaarts en niet vergeten” zongen zij.

Kees, de Troelstra van Nederhorst den Berg kreeg een krans. Iedereen juichte.

Het bleef nog lang onrustig in de Frans Halshof.

Putter